

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Futó Dániel ügyvéd (címe), valamint a Gellér és Bárányos Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Gellér Balázs József) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Szabados Gergő) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 26. napján meghozott 65.P.25.168/2016/22. számú ítélete ellen az alperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 37.500 (harminchétezer-öttszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes ismert vállalkozó, közvetlen érdekeltségébe tartoztak Magyarországon közismert, sokak által látogatott szórakozóhelyek. Ezen a piaci területen vezető szerepet töltött be, a média területén is voltak érdekeltségei, a nyilvános szerepléseket azonban kerülte. 2010. első felében büntetőeljárások érintettje lett, miután vállalkozásai érdekeltségébe tartozó szórakozóhelyek üzletvezetői, könyveléssel, számlázással megbízott munkatársai a vád szerint milliárdos nagyságrendű bevételt titkoltak el az adóhatóság elől. A felpereshez köthető gazdasági társaságok áfacsalása miatt kellett többek között bíróság elé állnia.

Ennek az ügynek még a vádemelést megelőző szakában fordult a Központi Nyomozó Főügyészséghez egy 2013. szeptember 16. napján kelt személyesen írt, és a nyomozást vezető ügyésznek eljuttatott levéllel a felperes, melyben egy nyomozási alku megkötése reményében kért tájékoztatást szeptember 20-át megjelölve, azon időpontnak, ameddig választ várt az alku megkötésének lehetőségéről. Az ügye kedvező lezárásában reménykedve ahhoz kért segítséget, hogy élettársával együtt nevelt öt gyermekük mellett megszületendő hatodik gyermek vállalásáról dönthessenek. Előadta, hogy a kényszerintézkedése szeptemberi megszüntetése 50%-ban teremtené meg az alapot ehhez (a gyermek megszületéséhez), míg az alku lehetősége a másik 50% lenne. A hatodik gyermeke sorsáról szeptember 20-áig, péntek estig beérkező információk alapján akart

döntést hozni, mely döntése, mint nyilatkozta, kizárólag az ügyészség döntésétől függött. Kifejtette ezzel kapcsolatosan, hogy a váratlan terhességet nem kívánja egyfajta presszióként felhasználni, csak arról volt szó, hogy 20-án estig kellett megkapnia minden olyan információt, ami alapján el kellett döntenie élettársával együtt a baba sorsát, mivel 23-án hétfőn volt utolsó lehetősége jog szerint megszüntetni a terhességet. Közölte azt is, hogy határozott meggyőződése, hogy büntető jogilag, társadalmilag hibás döntés lenne házi őrizete fenntartása és az alku elutasítása.

A vádemelést követően a felperes ügyének tárgyalása széles sajtóérdeklődés mellett zajlott. A felperes nem nyilatkozott ügyében, nem engedélyezte a tárgyalótermi képekészítést sem.

Ilyen előzményeket követően jelent meg a felperes ügyéről a ... Kft. médiaszolgáltató üzemeltetésében működő televíziós csatorna, 2016. október 10-i hétfői ... adásában, illetve a másnapi ... és ... adásában egy beszámoló a felperessel szembeni büntetőeljárás aktuális tárgyalásáról. Az adás végén közölte a kommentátor, hogy ... korábban azzal fenyegette meg az ügyészséget, ha nem engedik el az előzetesből, megöli születendő gyermekét, mert a börtönből nem tudja hibátlanul ellátni apai feladatait.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a ... fenti adásaiban valótlanul és sértő módon állította, hogy az ügyészséget megfenyegette, ha nem engedik el az előzetesből megöli születendő gyermekét, mert a börtönből nem tudja hibátlanul ellátni apai feladatait. Kérte továbbá annak megállapítását is, hogy az alperes megsértette a magánélethez, magántitokhoz és becsülethez való jogát azzal, hogy megszerezte és adásaiban felhasználta az ügyészség részére írt 2013. szeptember 16-án kelt levelét. Kérte továbbá ugyanezért a magánélethez való jog megsértésének megállapítását is, mivel ezáltal a magánszférájába, a magánéletére tartozó dolgokról információk kerültek nyilvánosságra. Kérte továbbá kötelezni az alperesnek a sérelmes riport eltávolítására és 2.500.000 forint sérelemdíj, valamint a második megjelenéstől a kifizetésig a kamat megfizetésére kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A jóhírnévvel kapcsolatos keresettel szemben azzal védekezett, hogy a sérelmezett kijelentés közéleti vita keretében elhangzó véleménynyilvánítás, amellyel az alperes nem lépte túl a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos határait. A felperes levelének jogi értékelését adta. A magánélethez való jog, a magántitok megsértése körében arra hivatkozott, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül, mivel tevékenysége befolyásolta a magyar társadalom széles rétegeinek életét. A büntetőeljárásban készült levele felhasználásra került. Az alperes ezzel kapcsolatosan jogszerűen fogalmazott meg véleményt és mivel teljes terjedelmében már korábban nyilvánosságra került országos médiumokban a levél, magántitkát sem sérthette a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magánszférája sérthetlenségéhez, magántitka védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a jogelődje által üzemeltetett ... című műsora 2016. október 10-i és 11-i adásaiban ismertette a felperesnek az ellene folyó büntetőeljárásban 2013. szeptember 16-án az ügyészségnek írt levelét, annak a születendő gyermeke sorsával kapcsolatosan írt részét. Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül távolítsa el az adása fenti részét az interneten <http://...> linken közzétett adásból és 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 forint sérelemdíjat, valamint ezen összeg után 2016. október 11-étől a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki kamatot és 50.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A le nem rótt 150.000 forint illetékből a felperest 50.000 forint, az alperest 100.000 forint külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság döntésében ismertette a polgári perrendtartásról szóló 1952. III. törvény (Pp.)

164. § (1) bekezdését, utalt a személyiségi jogi perekben is irányadónak tekintett PK 14. számú állásfoglalás bizonyítási szabályára, ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-át, 2:45. § (1), (2) bekezdését, 2:45. § (1), (2) bekezdését, 2:46. §-át.

Az idézett jogszabályhelyek értelmezésével arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett adásrészszel az alperes nem sértette a felperes becsületét, illetve jóhírnevét, ugyanakkor megsértette a magánélet védelméhez és a magántitok védelméhez fűződő jogát.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a jogsértés azzal valósult meg, hogy az alperes a felperes büntetőeljárásáról úgy tudósított, hogy a felperesnek a büntetőeljárásában az ügyészségnek címzett magánéletére vonatkozó iratát, személyi körülményeire, magánélete dilemmájára vonatkozó levele tartalmát a felperes hozzájárulása nélkül hozta nyilvánosságra, mégpedig akként, hogy az nem függött össze az alperesi tudósítás céljával. Hangsúlyozta, hogy a kifogásolt adások az előző napi büntetőügy tárgyalásáról szóló tudósítások voltak, nem kellett, hogy erről a levélről beszámoljanak. Az előző napi történéseknek sem ez volt a tárgya, és azokkal nem is függött össze a levél. Önmagában a levél megszerzése is jogsértő, azonban a bíróság egyéb körülmények bizonyíthatatlanságára tekintettel csak azt állapította meg személyiségi jogsértésként, hogy az alperes az adásokban ismertette ezt a levelet annak születendő gyermeke sorsával kapcsolatosan írt részét. A magántitokhoz való jog sérelme körében értékelte, hogy a levél tartalmából következően a felperesnek érdeke fűződhetett az abban foglalt információk titokban tartásához. Az alperes nemcsak azért nem használhatta volna fel a levelet, mert az az adott tárgyalótermi történésekről szóló tudósításhoz nem tartozó információkat tartalmazott, hanem azért is, mivel kizárólagos címezte az ügyészség volt a levélnek.

Kiemelte, hogy az áfacsalás ügyében folyó eljárásról való tudósítás érdekesebbé tétele érdekében a tudósítással össze nem függő közlés indokolatlan. Hangsúlyozta, hogy a felperes nem közszereplő a büntetőügyét érintően, ezt a Fővárosi Ítéltábla is több ízben kifejtette, elsősorban közéleti szereplő politikusok képmásával kapcsolatos jogsértések körében. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozatára hivatkozva kiemelte, hogy a közszereplő magánszféráját óvja az alkotmánybírósági iránymutatás is, mely szerint a közéleti szereplők magánszférája is tabu, hozzájárulásuk nélkül róluk sem hozható magánéletük körébe tartozó dolgok nyilvánosságra. A felperes egyértelműen nem kívánta a gyermekvállalással kapcsolatos dilemmáját a nyilvánosság elé tárni, ezért az alperes intim közlést tett nyilvánossá.

Az elsőfokú bíróság indokolásának érvelése szerint nem a büntetőeljárásbeli nyomozati alkuja, ennek lehetősége magánéletére gyakorolt hatása, hanem maga a felperes büntetőeljárása, annak tárgya lehet közérdeklődésre számot tartó ügy. Ez azonban önmagában közüggé még nem teszi a magánéletébe tartozó valamennyi információt és nem teszi közszereplővé a felperest.

Utalt arra is, hogy a felperes közéleti megnyilvánulásai nem a magánélete szféráját tették nyilvánossá, amikor segélykoncert szervezésével kapcsolatosan nyilvánult meg adományozóként vagy koncertszervezőként lépett a nyilvánosság elé, illetve mint szórakozóhelyet üzemeltető vállalkozó nyilatkozott szórakozóhelyen történt súlyos tragédia kapcsán biztonságtechnikai kérdésekről. A családi életét a nyilvánosságtól elzárta. A büntetőeljárásával kapcsolatos nyilvános szerepléstől is tartózkodott. Ezek mind azt erősítették meg, hogy a magánéletének részleteit, a magánszférájába tartozó körülményeket nem kívánta a nyilvánossággal megismertetni. Ezért ezen alperesi közlések hozzájárulás hiányában jogsértőnek minősültek. Mindezek alapján a magánszférája sérthetlenségéhez, illetve a magántitok védelméhez fűződő személyiségi jogsértést megállapította.

Utalt arra is, hogy a levél tartalmát a bíróság olvasatában nem tárta valótlannul a nyilvánosság elé az alperesi médiaszolgáltató, ezért jóhírnevet nem sértett. Jogsértő maga a nyilvánosságra hozatal volt. Mivel egy internetes oldalon elérhető az alperesi adás, ennek az adásrésznek az eltávolításra irányuló kérelmet szintén alaposnak találva elrendelte a riport utolsó sértő tartalmának eltávolítását.

A sérelemdíj igényt részben találta alaposnak az elsőfokú bíróság. Annak mértékét a felperes és élettársa előadása alapján mérlegeléssel állapította meg. Értékelte, hogy lényegében sem a felperes, sem élettársa nem adott elő olyan körülményt, amely az alperesi közléssel összefüggésben konkrétan bekövetkezett hátrányként értékelhető, ezzel kapcsolatos megjegyzéseket a felperes, lévén házi őrizetben volt, nem kaphatott, de a felperes élettársa és a gyermekek sem az adás miatt vonultak el a nyilvánosságtól, illetve mentek más iskolába. A felperes élettársa azt adta elő, hogy a büntetőeljárás miatt vették ki a gyerekeket a 2016-os őszi szünet után négy hónapra az iskolából. Ebből következően nem az alperesi adással összefüggésben került kellemetlen helyzetbe a felperes. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor milliós nagyságrendű sérelemdíjat ítél meg azért, mert az alperes egy a felperes élete intim szférájába tartozó családi témát tárt indokolatlanul, mégpedig egy büntető ügygel összefüggésben a nyilvánosság elé. Ez egy olyan levél volt, amelynek címzettje nem a külvilág, hanem az ügyészség volt. Az okozott sérelem mértékénél azt is figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy a levél büntetőeljárás ideje alatt keletkezett, és annak tartalma a felperes különleges személyes adata is. Mérlegelte továbbá, hogy a beszámoló nagy nézettségű alperesi adásban, ismétlésekkel jelent meg és a közvélemény szélesebb köreibbe jutott el, illetve esetenként ugyanabban a nézői körben, többszörösen nyomatékkal rögzült a felperesre vonatkozó információ. A megállapított sérelemdíj kifejezte, hogy a sérelemdíj nem csak az okozott hátrány reparációjára, hanem a jogsértő visszatartására is alkalmasnak kell lennie. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, a perköltségről a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, az ítélet megalapozatlanságára hivatkozva.

Hivatkozott arra, hogy a kereset megítélése szempontjából a felperes személyének kiemelt szerepe van, és a felperes közéleti szereplőnek minősül. Álláspontja szerint hosszabb ideje közismert személy, figyelemmel a szórakozóhelyeken való érdekeltségeire, adományozására, valamint arra, hogy több alkalommal szerepelt országos médiumokban, és a vele szembeni büntetőeljárás az elmúlt évek egyik legnagyobb érdeklődésére számot tartó közéleti eseménye, melyben több hivatalos személy is érintett. A felperes személye különösen a vele szembeni büntetőeljárások tárgya és kimenetele körül kialakult politikai és társadalmi vita kiemelt közérdeklődésre tart számot. Jelentősen befolyásolja a tágabb társadalom életét és országos viszonyok alakulását, amiből egyértelműen megállapítható, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül.

Hangsúlyozta, hogy a sajtónak a demokrácia örökutájaként joga van beavatkozni egy olyan személy személyes szférájába, mint a felperes, hogy ezáltal megmutassa az elmúlt időszak egyik legbefolyásosabb üzletemberéről kialakult közvélekedést. A véleménynyilvánítás szabadsága és a tömegek tájékoztatásához való jog ebben az esetben elsőbbséget élvez a közszereplők személyiségi jogával szemben. Ennek elérése érdekében a sajtó kötelezettsége a közszereplőkkel szembeni büntetőeljárásról való olyan tudósítás is, mint a perbeli.

Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes által sem vitatottan, a levél a kifogásolt közlés előtt már több országos nyomtatott és elektronikus médiumban is teljes terjedelmében nyilvánosságra került, és a mai napig bárki számára elérhető, ezáltal elvesztette magántitok jellegét.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes a levelét a büntetőeljárásban csatolta az iratokhoz. A bírósági szakban történő iratismertetés során, a tárgyalásokon részt vevő személyek köztük a sajtó munkatársai is megismerhették azt. Az idézett rész nem vitásan a felperes személyes körülményeire vonatkozik, azonban a büntetőeljárásban ezen adatok is hivatalból feltárára, illetve a büntetés kiszabása körében értékelésre kerülnek. A felperesi levél ezért nem minősül magánlevélnek, hanem a felperessel szembeni büntetőeljáráshoz kapcsolódik.

A magánélethez, magántitokhoz való jog megsértése kapcsán hivatkozott a 15/1991. (IV. 13.) AB

határozatra, mely szerint a magánéletbe való beavatkozás akkor sérti a személyiségi jogot, ha önkényes, indokolatlan és szükségtelen. Önkényesnek kell tekinteni a beavatkozást általában akkor, ha az érintett akaratával, szándékával kifejezetten ellentétes és a beavatkozást a gondosan mérlegelt körülmények sem indokolják. Az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére és a 7/2014. (III. 7.) AB határozat indoklására utalva hangsúlyozta, hogy amennyiben a magánélethez való jog oltalma alá eső közlések adatok, tartalmának nyilvánosságra hozatalához közérdek fűződik a magánérdekkel szemben a közérdek előtérbe helyezése válik indokolttá. Ilyen helyzetekben az érintett félnek túrníe kell a magánéletébe történő beavatkozást.

Álláspontja szerint csak akkor lenne jogsértő a közlése, ha az nem közügyek megvitatásához kapcsolódna, önkényes, szükségtelen vagy aránytalan lenne, a fenti körülmények egyike sem állapítható azonban meg. A közlés ugyanis egyértelműen közéleti vitához, a felperessel szembeni büntetőeljáráshoz kapcsolódik. Eleve nyilvánosnak szánt, illetve korábban már nyilvánosságra került információt közöl, és a felperes levelét a valóságnak megfelelően tártá a nyilvánosság elé. A büntetőeljárás szempontjából lényeges információt szolgáltatott az átlagos tévénező számára, ami nem sérti a felperes emberi méltóságát.

A sérelemdíj kapcsán hangsúlyozta, hogy a felperes az eljárás során nem igazolta, hogy a kifogásolt közléssel hátrány érte volna. Az előadott körülmények nem az alperesi közléssel, hanem magával a büntetőeljárással kapcsolatosak, a felperes élettársát esetlegesen ért joghátrányok vonatkozásában felperesnek nincs keresetőségi joga. Amennyiben bármilyen módon megsértette volna a felperes személyiségi jogát, abban az esetben pedig a felperes által követelt sérelemdíj összege rendkívül eltúlzott.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy nem a felperes közéleti szereplői minősége kérdésének kell jelentőséget tulajdonítani a jogkérdések eldöntésénél, hanem a közlés tárgyának és kontextusának. Az alperesi közlés pedig teljesen elrugaszkodott a büntetőeljárás tárgyától. Egy olyan levélről van szó, amely a vesztegetés miatt megindított eljárásban, nyomozati szakban született, azzal a céllal, hogy az ügyészség a nyomozati alku megkötésével kapcsolatban nyilatkozzon, ebben írt a felperes egy legbensőbb magánéleti dilemmáról. A költségvetési csalás tárgya teljesen más, az összefüggés hiánya teljesen egyértelmű mind a közlés tartalmát, célját, a szerkesztés módját és az események közötti időbeli távolságot tekintve is. Téves az az alperesi jogértelmezés, miszerint a büntetőeljárási iratok nyilvánosak lennének. A nyomozati alkuval kapcsolatos iratok pedig minősített adatot képeznek, így azokat az ügyészség nem csatolja és nem is csatolhatja a nyílt büntetőeljárási iratok közé. Hangsúlyozta, hogy a felperes a magánéletébe soha nem engedett betekintést. A sérelmezett közlés az egyik vezető kereskedelmi televízióban, főműsoridőben jelent meg, melynek során az alperes önkényesen és durván beleavatkozott a felperes magánéletébe. Bár a sérelemdíj megítéléséhez a felperesnek hátrányt nem kellett bizonyítania, a felperes személyes előadása és ... tanúvallomása alapján is megállapítható volt a felperest ért hátrány. Az alperesi közlés súlyosságára, a nyilvánosság mértékére, az alperes gazdasági erejére figyelemmel nem tekinthető eltúlzottnak az első fokon megállapított sérelemdíj, ezen összeg csökkentése a sérelemdíjat komolytalanná tenné.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg azzal a kiegészítéssel, hogy a nyomozási alkuval vonatkozó levélből kitűnik, hogy a felperes ellen - egyébként köztudomásúan - olyan büntetőüggyel kapcsolatban is eljárás folyt, ami szervezett bűnözés, több magas rangú rendőrtiszt megvesztegetésének gyanújára utalt. A nyomozati alkuval kapcsolatos levél - tartalma alapján - ezzel az üggyel kapcsolatban egy nyomozási alku reményében megindult folyamat részeként jelenik meg, melyben a felperes a folyamatban felmerült kérdések, félreértések

tisztázásának szükségességére utalt.

A másodfokú bíróság a megállapított és a fentiek szerint kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság döntésével is egyetértett az alábbi indokokra figyelemmel.

A fellebbező arra alappal hivatkozott, hogy a felperes a büntetőügye kapcsán közéleti szereplőnek minősült. A felperes számtalan éjszakai szórakozóhely tulajdonosaként a közlések időpontjában már közismert vállalkozó, a nyilvánosság elé is lépett egy szórakozóhelyi balesettel kapcsolatosan. A felperes vesztegetéssel kapcsolatos szintén közismert büntetőeljárása részben az érdekeltségébe tartozó szórakozóhelyek ellenőrzésével, szervezett bűnözéssel és magasrangú rendőrtisztek megvesztegetésével függött össze, a felperes a szervezet feltételezett vezetőjeként az eljárás kulcsszereplője. Önmagában a büntetőeljárás ugyan nem teszi közéleti szereplővé a terheltet, így a felperest sem. Az ilyen kiemelt tárgyú, közéletet is érintő büntetőeljárás idejére azonban az ügy kulcsszereplőjeként személye a közügyekre vonatkozó érdeklődés középpontjába kerül, időlegesen mindenképpen közéleti szereplővé válik, aki a büntetőügyről szóló tudósításhoz, az eljárás bemutatásához szükséges mértékben nagyobb türesemre kötelezett a személyiségi jogai, illetve a magánszférája kapcsán is. A 7/2014. (III. 7.) AB határozatban kifejtettek szerint a védelem fókuszában nem a közéleti szereplő személye, hanem a közügyekre vonatkozó vita szabad folyása áll, a türesem kötelezettségénél ezért nem az az ügyszöntő egyebekben, hogy a felperes közéleti szereplőnek minősül vagy sem. Ugyanakkor a közéleti szereplő magánszférája is védett, ezért annak van jelentősége, hogy a közügyek szabad megvitatása, jelen esetben a kiemelt jelentőségű büntetőeljárásról való tudósítással összefüggően szükséges és arányos-e az érintett magánszférájába, magántitkaiba való perben kifogásolt beavatkozás.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a perbeli kifogásolt közlés a közügyek megvitatásához nem volt szükséges beavatkozásnak tekinthető, az alábbiakra figyelemmel.

A felperes a levél tartalmából kitűnően nem a sajtó által is a tárgyalás nyilvánossága folytán megismerhető, vagy a PK 14. számú állásfoglalás szerinti tudósítás tárgyát képezhető büntetőeljárás bizonyítás, terhelti védekezés, hanem egy lehetséges nyomozati alku folyamatának részeként írt levelet az ügyészségnek. A levél ugyanis arra irányult, hogy a birtokában lévő információkra tekintettel a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 192. § alapján súlyosabb büncselekményekhez fűződő bűnüldözési érdekre tekintettel a vele szembeni eljárás, kényszerintézkedések megszüntetéséről az ügyészséggel megállapodjon. A felperes helyesen hivatkozott arra a Be. 175. §, 192. § és az azokhoz kapcsolódó kommentárokról figyelemmel a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a nyomozati alku és az annak során keletkezett iratok nem csatolhatóak a nyílt büntetőeljárás iratokhoz, az együttműködő személlyel kapcsolatos adatok minősített adatok. Ennélfogva jogszerű eljárás esetén általában a sajtó nem ismerhet meg nyomozati alkuval kapcsolatos levelet a büntetőbírósági tárgyaláson sem. A nyomozati alku jellegéből fakadóan a levelét és az abban foglaltakat a felperes a fellebbezésben foglaltakkal szemben nyilvánvalóan nem szánta a nyilvánosságnak, de még az ügyében folyó büntetőeljárásban kifejtett védekezése és a bírósági iratok részének sem, mivel az alku részeként feltárni kívánt információra utalások, az információk általi esetleges érintettsége miatt adott esetben a saját büntetőeljárás helyzetét is terhesebbé tehetik. Az elsőfokú bíróság ezért nem tévedett, amikor a nyomozati alku részeként írt levelet és annak tartalmát a magánlevélhez hasonlóan bizalmas, ezért az alperes által jogszerűen meg nem szerezhető közlésnek értékelte.

Helyes volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, hogy a nyomozati alku részeként küldött levélben szereplő, a gyermekvállalással, abortusszal kapcsolatos dilemmák intim, a Ptk. 2:42. §,

illetve a Ptk. 2:43. § e) pontja szerinti magánszféra zavartalansága és a magántitok védelme körébe tartozó közlések. A 36/2005. (X. 5.) AB határozat III. 2. bekezdésében kifejtettek szerint a magánszféra lényegének része, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek. Az a körülmény, hogy más média szereplők az alperest megelőzően közzétettek erre vonatkozó információt, nem szünteti meg a közlés magántitok és magánszféra körébe tartozó jellegét, és az ezzel kapcsolatos jogsértést sem zárja ki. A levélben foglalt kifogásolt információ közéleti vita tárgyaként nem volt közismertnek sem tekinthető.

Kétségtelenül értékelni kellett azonban azt is, hogy a felperes a levélben foglalt magántitkát maga tárta fel az ügyészség előtt, és a magánéleti dilemmáját a nyomozati alku folyamatába illesztve a közérdeklődésre számot tartó büntetőüggyel kapcsolatba hozta, amit függetlenül a felperes ilyen értelmezés ellen tiltakozó nyilatkozatától, lehetett az ügyészségre gyakorolt nyomásgyakorlás kísérletének is véleményezni. Ezáltal lehetőség nyílt annak mérlegelésére is, hogy a kiemelt figyelemmel övezett büntetőeljárással kapcsolatos tájékozódás, és tudósítás mennyiben teszi indokolttá a magánszféra zavartalanságának, magántitok védelméhez való jog korlátozását.

Nyilvánvaló azonban az is, hogy az intim körbe tartozó információ magántitkot, magánszférát érintő jellege folytán szintén alapjogot érintő beavatkozás, amely a Ptk. 2:44. §-a, a 30/1992 (V. 26.) III. 2.2. pontjára, a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [59]-[62] bekezdéseire is figyelemmel a közügyek szabad megvitatásához, az arra vonatkozó tájékoztatáshoz szükséges és arányos mértékben volt megengedhető. Önmagában a közérdeklődésre számot tartó büntetőüggyel való valamilyen összefüggés léte az alperes hivatkozásával szemben nem ad általános felhatalmazást az intim szférába tartozó, magánéleti dilemmával kapcsolatos bármilyen közlés megtételére. Az ilyen természetű közléseknél fokozottabb körültekintéssel kell eljárni, és a közéleti szereplők magánszférájának védelme is nagyobb hangsúlyt kap.

Az elsőfokú bíróság, illetve a felperes helyesen mutatott rá, hogy az információrészlet a felperes által kifogásolt tudósítás végén, ahhoz sem aktualitásában, sem tárgyában nem kapcsolódó módon hangzott el. Nem foghatott helyt ezért az az alperesi védekezés, hogy a büntetőügyre vonatkozó tájékoztatás érdekében volt szükséges a kifogásolt alperesi közlésrészlet, ugyanis az az eljárás szempontjából lényegi információt sem tartalmazott. A tudósítás a felperes adócsalási ügyére vonatkozott, nem kötődött a vesztegetési üggyhez, amivel kapcsolatban a levél tartalma szerint a felperes a nyomozati alkut kezdeményezte. A vesztegetési ügy állásával, a bűncselekménnyel kapcsolatban sem tartalmazott tájékoztatást. A közlés három évvel korábbi eseményre vonatkozik, bírósági szakban, nyomozati alku létrejötté hiányában jelentősége, aktualitása sincs a büntetőeljárás szempontjából. A létre nem jött nyomozati alkuval kapcsolatos levélből, az abban szereplő közlések egészéből kiragadott, a felperest leegyszerűsítően születendő gyermeke megölésével az ügyészséget fenyegető személyként jellemző közlésről az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy csak érdekességgént szerepelt a kifogásolt közlésekben. Az alperes a kifogásolt részlettel nem a felperesről kialakult közvélekedést mutatta be. A tudósítás érdekesebbé tétele pedig a magánszféra és a magántitokhoz való jog perbeli korlátozását a közügyek megvitatásának érdekében nem indokolja, nem teszi szükségessé, a beavatkozást ezért önkényesnek és szükségtelennek, ezáltal jogsértőnek kellett minősíteni.

Az elsőfokú bíróság ennél fogva helyesen állapította meg, hogy az alperes megsértette a Ptk. 2:42. § (1) bekezdése, illetve a Ptk. 2:46. § által oltalmazott személyiségi jogait. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés d) pontjának megfelelően rendelkezett az adásrészlet eltávolításáról, valamint a jogszabályoknak megfelelően mérlegelve alkalmazta a Ptk. 2:52. § szerinti sérelemdíj jogkövetkezményét is.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj alkalmazása során helyesen értékelte az irányadó szempontokat, a fellebbezés alapján a felülmérlegelésre nem volt indok, a felperes, illetve élettársa oldalán az elsőfokú bíróság konkrét hátrányt nem értékelt. A magántitokba, magánszférába való perbeli természetű, érdekességként felróható beavatkozás jelentős súlyú volt. A sérelemdíj nem volt eltúlzott, különös tekintettel a médianyilvánosságra, a jogsértés ismétlődő jellegére, valamint arra, hogy a megállapított sérelemdíjnak tükröznie kell a szubjektív szankció törvényjavaslat indokolásában is megjelenő vagyoni elégtétel, közvetett kompenzáció és magánjogi büntetés jellegét is. Elégtételként alkalmasnak kell lennie a sérelem súlyának kifejezésére, magánjogi büntetésként pedig arra, hogy a hasonló megfontolású jogsértéstől egy országos kereskedelmi tévécsatornát üzemeltető jogi személyt visszatartson.

A másodfokú bíróság mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdése, valamint a 4/A. § alapján 37.500 forint+ áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

A fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. február 9.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró